

Publicerad 2017-02-02 15:15 av Snuffa

en sommardag satte jag mig under en gran då det började regna och lät tankarna flyta

Filosofi under en gran

Granens stam ger mig ro.

Jag sitter under granens trygga grenar, det regnar.

Hunden och jag kurrar, vi söker skydd. Det är skönt.

Fåglarna kvittrar, det är lugnt och stilla. Regnet når inte in.

Jag är trött.

Tårarna rinner för jag längtar, känner mig alldeles liten.

Fast ändå ganska nöjd.

Träden och stenarna är mitt sällskap.

Ögonen vilar på en stor sten, så mjuk, klädd i mossor.

Flera olika gröna nyanser skiftar, mossan är snäll.

Det är som den säger: Vi finns här för dig, vi håller om dig,
vi bäddar in dig i vårt mjuka sammetstäckor.

Mossan vill visa mig att min mjuka yta sitter ovanpå
någonting som är lika starkt som stenen.

Ibland, ibland förstår jag det.

Förstår att jag inuti är stark.

Det är svårt att ta fram det och lita på den, att vara trygg där.

Nu hör jag svanar.

De flyger alltid i par när jag ser dem på sommaren.

Svanar hänger ihop livet ut. Jag söker den känslan.

Att mötas på det djupare planet, veta att man hör ihop oavsett vad,
hur krångligt man än har det med sig själv och tillsammans.

Att ha trygghet i Varandet som finns.

I de korta Möten som varit vet jag att det är sant.

Jättesant!

Vägen till växande är intensiv men enormt berikande!

Jag bär de mötena med mig, hela tiden. Inuti vilar jag på dem.

Försöker förmå mig att förstå, att de uppstår ibland,
att jag måste ha tålamod. Lita på att det sker.

Kroppen och egot ropar efter något annat.

Men sanningen är mäktigt stark, den står tydligt klar.

Få gånger kommer tillfällena att möta den människa
där man möts på riktigt. Det är omvälvande!

Det finns rädsor på alla håll och kanter.
Jag är också rädd, fast jag vill.
Vill ta steget att möta mig själv.
Möta mig själv genom en annan människa
som också vill möta sig själv, genom mig.
Hjälpa varandra att bli Hela och att bli Ett.
Ett plus Ett är Ett eller Ett plus Ett blir Tre...ja, så blir det.
Två individer bildar en ny enhet, Också. Vi.

Det är som gärdesgården framför mig.
Sten på sten, lagda med stor möda och omsorg,
vilka till sist blev gärdesgården.
En ny enhet av alla vackra stenar.
Nu, några hundra år senare, är den mossbeklädd,
den fyller en helt annan funktion.
Igen har stenarna fötts till något nytt.
Om hundra år till kommer gärdesgården fortfarande att finnas.
Kanske under mer mossa, vittrad av tid,
träden har flyttat in ännu mer
och ormbunkarna är större,
men den finns ändå här.
Det pågår.

Det står ett naket träd en blank trädstam precis bredvid mig.
Stammen sträcker sig från marken mot himlen.
Kikar upp genom grenarna, ser inte slutet, ser inte början heller.
Den är naken, alldeles ren, den har en vacker böjning,
den känns alldeles självklar.
Så vill jag vara!
Rotad, sträckande, kommer från evigheten, går mot evighet.
Den nakna trädstammen berättar om energin som aldrig förgås.
Innersta.
Det är något plötsligt alldeles tydligt.
Hur eller varför något händer, vad jag än gör
är det innersta inre, bortom kroppen, rent och detsamma.

Känslan av självklar trygghet, under granen när regnet faller.

Småland 4 juli 2016

© text Snuffa 20170202

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Snuffa med Poeter.se id #84588 innehar upphovsrätten